

Ciril Zlobec, Ljubljana

RESBESEDA

1.

*Koliko besed
za sleherno besedo,
koliko besed najplodnejše prsti,
vrhnjega in najglobljih slojev zémlje,
koliko besed dežja v to prst,
besed svetlobe, zraka,
koliko besed iskanj zavezanih oči
in bosih nog na utrudljivi poti,
koliko besed približevanj od vsepovsod,
dobrikanja, ko jo zaslutim,
želje po dotiku,
ko pred njo obstanem
kot pred ženo,
ki me je čakala,
ko sem jo iskal,
edino med besedami,
ki je res moja,
moja
resbeseda.*

Moj goli človeški glas?

2.

*Kje je moj glas?
Pa saj ga še zmerom,
tudi tale hip,
kot ptica pesem*

pred izbruhom jutra
v grlu čutim —
ta svoj glas,
svoj goli človeški glas:
toplota, ki mu je življenje
in ji on življenje daje,
vsa še zmerom ni se ohladila,
iz polnočnega studenca
mrtvi mesečini
še odseva opóldanska svetloba,
ki je že bila beseda,
v molku, ki ni smrt,
od stene k steni grla
strune še so, kot nekoč, napete,
z upanjem v besedo
čakajo, da se jih dih dotakne
ali pa raztrga
krik.

Vso te imam, beseda,
pa ne morem krikniti.

3.

Na grlu že.
Na tem tenkem,
na ranljivem,
umrljivem grlu
zmerom trši,
a neotipljiv,
neodstranljiv,
neviden voz,el,
v svoji edini strasti biti voz,el
zmerom bolj sosreden,
zmerom bolj dokončen,
za vsak dih,
za moj poslednji krik
za zmerom nepredušen
voz,el,
zanka.

Visliška.